

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 czerwca 2015 roku powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od W. W. kwoty 3.638,03 zł wraz z odsetkami umownymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o orzeczenie o kosztach sądowych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że zawarła z pozwaną w dniu 12 marca 2013 roku umowę o linię pożyczkową do kwoty 3.000 zł. Dochodzona kwota to 3.000 zł tytułem kapitału pożyczki, oraz 628,03 zł tytułem zaległości w spłacie rat pożyczki, naliczonych od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki następującego po dniu wymagalności, zwykłych, naliczanych zgodnie z treścią umowy.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana wniosła sprzeciw.

Postanowieniem z dnia 8 lipca 2015 roku sprawę przekazano do Sądu Rejonowego w Goleniowie.

Powódka uzupełniła pozew złożony w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz dodała, że w przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego wierzyciel ma prawo do naliczania odsetek karnych ustalonych uchwałą zarządu (...). Odsetki te są ustalone na poziomie odsetek maksymalnych. Powódka dokonała wypowiedzenia umowy ze względu na nieterminową spłatę, co spowodowało wymagalność całości zadłużenia i odsetek. Powódka wskazała, że była uprawniona do pobierania opłat i prowizji. W załączniku do pisma z dnia 25.09 powódka przedstawiła transakcje pozwanej na rachunku oraz wskazała, że na kwotę 628,03 zł składa się 369,90 zł tytułem kosztów wezwań i prowizji, 211,51 zł tytułem odsetek od prowizji, 10,46 zł tytułem odsetek karnych do dnia wymagalności, 36,16 zł tytułem odsetek karnych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu.

W piśmie z dnia 30.10.2015 roku pozwana podtrzymała żądanie sprzeciwu, wskazując, że miała intencję zawarcia umowy o limit pożyczkowy i w dniu 12 marca 2013 roku złożyła podpis na karcie papieru przedłożonej przez powódkę. Składają podpis wyraziła zgodę na przetwarzanie jej danych osobowych na potrzeby zawarcia umowy na zasadach opisanych w pkt 1. Pełnomocnik pozwanej wycofał zgodę na przetwarzanie jej danych osobowych. Do skutecznego zawarcia umowy nie doszło ze względu na art. 29 ustawy o (...), a także warunki rozdziału 3 ustawy o kredycie konsumenckim. Ostatecznie pozwana zrezygnowała z zawarcia umowy. Informacje zawarte na stronie 1-4 umowy nie wiążą pozwanej. Pozwana nie zapoznała się z nimi i zaakceptowała treści umowy. Regulamin nie został jej przedstawiony. Nie zapoznała się z nim i jej nie wiąże. Nie otrzymała także załączników. Umowa sprowadza się lichwy i godzi w cele określone w art. 3 ustawy o (...). Postanowienia zawarte w umowie naruszają art. 385¹ k.p.c. w związku z ustawą o kredycie konsumenckim poprzez sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco naruszające interesy pozwanej, niezgodnione indywidualnie oraz sprzeczne z zasadami współżycia społecznego: nieważone ustalenie opłat, ubezpieczenia wynagrodzeń itp. Składników, niestanowiących kosztów pożyczki w celu obejścia art. 359 k.p.c., niewykonanie obowiązków informacyjnych z art. 13 ustawy o kredycie konsumenckim w tym w zakresie tabeli opłat i prowizji oraz wymogów z art. 30 ustawy, ustalenie dowolnej prowizji za pozostawienie do dyspozycji w kwocie 45 zł, ustalenie dowolnych i nieuzasadnionych kosztów windykacji, (...) została określona w sposób lichwiarski przekracza maksymalne odsetki. Nie były wykonywane monity smsowe ani windykacja terenowa. Wezwania do zapłaty były niezasadne. Kwoty przedstawione w raporcie spłaty i rozliczeniu wysokości nie są prawdziwe. Kwoty wskazane tam są inne niż w wezwaniach do zapłaty i z niczego nie wynikają. Pozwana zaprzecza prawdziwości i autentyczności ww. załączników do pozwu. Wskazała, że powódka nie zawarła umowy i nie mogła jej wypowiedzieć z uwagi na rzekomo działających w jej imieniu. Pozwana nie korzystała z limitu, więc go nie spłacała.

W piśmie z dnia 10.11.2015 roku powódka wskazała, że elementarną staranność wymaga, by zapoznać się z treścią umowy. Zgodnie z art. 309 k.p.c. raport spłaty i rozliczenie wysokości zadłużenia mogą być dowodami, zaś pełna ocena materiału dowodowego zaoferowanego przez powódkę uzasadnia żądanie pozwu. Złożenie przez pełnomocnika

podpisu pod oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy jest zgodnie ze statutem, bowiem T. T. posiada pełnomocnictwo do składania takich oświadczeń.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2013 roku strony zawarły umowę pożyczki odnawialnej nr (...) zgodnie z którą Kasa udzieliła pozwanej pożyczki polegającej na prawie do wielokrotnego zadłużania się do kwoty 3000 złotych, przy czym część nieoprocentowana wynosi 250 zł. Umowa została zawarta na okres roku. Pożyczka jest oprocentowana według zmiennej rocznej stopy ustalanej przez Zarząd Kasy wynoszący w dniu zawarcia umowy 19%. Maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. W pkt 8 umowy wskazano rzeczywistą stopę oprocentowania. Zgodnie z pkt 15 pożyczkobiorca obowiązany jest do spłaty pożyczki w postaci comiesięcznych wpłat na rachunek w wysokości 25 % wykorzystanej pożyczki powiększonej o należne odsetki i należne opłaty dodatkowe. W pkt 17 ustalono sposób zaliczania wpłat. Zgodnie z pkt 33 umowy Kasie przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia pożyczki w stan wymagalności w przypadku niedotrzymania zobowiązań. W pkt 39 pozwana oświadczyła, że otrzymała regulamin, tabelę prowizji i opłat, oraz wzór oświadczenia o odstąpieniu. Nadto oświadczyła, że otrzymał wzorzec umowy.

Jak wynika z pkt 34 umowy pozwana mogła rozwiązać umowę w każdym czasie za miesięcznym okresem wypowiedzenia.

W pkt 23 ustalono opłaty za czynności windykacyjne. 1,50 zł za monit SMS, 9,90 zł za monit telefoniczny, 35 zł za wezwanie do zapłaty, 35 zł zawiadomienie o przeterminowaniu, 150 zł windykacja terenowa.

Zgodnie z § 3 regulaminu pożyczkobiorcy przysługuje prawo wielokrotnego zadłużania się w ciężar rachunku do wysokości określonego w umowie limitu. Limit składa się z części oprocentowanej i nieoprocentowanej. Zgodnie z § 11 regulaminu przez umowę pożyczki Kasa uprawnia pożyczkobiorcę do wielokrotnego zadłużania się przez czas określony w umowie do wysokości przyznanego limitu, a pożyczkobiorca powinien przestrzegać warunków umowy i regulaminu, spłaty zadłużenia wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty, zapłaty prowizji i opłat w wysokości i na zasadach określonych w umowie. Zgodnie z § 13 umowa, jej zmiana uzupełnienie rozwiązanie winna być sporządzona w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Zgodnie z § 16 regulaminu w razie przekroczenia przyznanego limitu należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną i pożyczkobiorca jest zobowiązany do niezwłocznej spłaty zadłużenia co najmniej do poziomu przyznanego limitu. W przypadku niespłacenia pożyczki w terminie należność z tego tytułu staje się w następnym dniu należnością przeterminowaną. Zgodnie z § 22 w razie stwierdzenia, że warunki umowy nie zostały dotrzymane a także w razie opóźnienia pożyczkobiorcy w płatności pełny wpłat za co najmniej dwa okresy płatności Kasa może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty należnych wpłat w terminie nie krótszym niż 7 dni. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni. Decyzję w sprawie wypowiedzenia podejmuje Zarząd Kasy. Po upływie okresu wypowiedzenia pożyczkobiorca jest obowiązany do niezwłocznego zwrotu pożyczki wraz z odsetkami.

W § 25 ustalono oprocentowanie pożyczki i wskazano, że jest ono ustalane zgodnie z uchwałą Zarządu Kasy, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Zmiany wysokości stóp procentowych podawane są w ciągu 7 dni w sposób określony w umowie.

Dowód:

- umowa, k. 34-36;

- regulamin, k. 37-39;

Pismem z dnia 14 maja 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty.

Pismem z dnia 16 czerwca 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty.

Pismem z dnia 1 lipca 2014 roku powódka wezwała pozwaną ostatecznie do zapłaty.

Pismem z dnia 14 sierpnia 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty.

Pismem z dnia 14 listopada 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty.

Pismem z dnia 1 grudnia 2014 roku powódka wezwała pozwaną ostatecznie do zapłaty.

Dowód:

- pisma wraz z potwierdzeniem nadania, k. 55 - 71

W dniu 11 grudnia 2014 roku pracownik powódki wizytował pozwaną w związku z zaległością.

Dowód:

- pismo z dnia 3.06, k. 83

Pismem z dnia 5 marca 2015 roku powódka wypowiedziała pozwanej umowę wskazując, że zaległy kapitał to 300 zł, odsetki umowne 148,87 zł, odsetki karne 6,35 zł koszty windykacji to 324,90 zł. Przesyłka została doręczona pozwanej w dniu 19 marca 2015 roku.

Pismo podpisała T. T..

Na dzień 3 czerwca 2015 roku pozwana miała zadłużenie w kwocie 3.000 zł kapitału, 211,51 zł odsetek umownych, 44,98 zł odsetek od kapitału oraz 369 zł tytułem pozostałych kosztów.

Dowód:

- pismo z dnia 5.03 z dowodem doręczenia, k. 40 – 41;

- wydruk, k. 42;

- raport, k. 72-82;

- pełnomocnictwo, k. 101;

- wyciąg, k. 121 -131;

Powódka w związku z opóźnieniem pozwanej w płatności 4.02.2014r. wysłała do pozwanej SMS z ponagleniem, ponownie wysłano go w sierpniu 2014 roku. Pisma z wezwaniem do zapłaty powódka wysłała pozwanej w dniu 14.05, 16.06, 1.07, 14.08, 14.11, 1.12. Do września 2014 roku opłaty za czynności windykacyjne były rozliczane w rachunku rozliczeniowym, bowiem na rachunku pozostawał jeszcze limit debetowy. Następnie 6.11.2014 roku wykonano monit telefoniczny, 11.12 windykację terenową.

Dowód:

- wezwania do zapłaty, k. 55 – 71;

- wypowiedzenie umowy, k. 40-41;

- wyciąg, k. 121 -131;

Zgodnie z uchwałą Zarządu Kasy numer 4 z dnia 12 maja 2009 roku odsetki od należności przeterminowanych wynoszą czterokrotność stopy kredytu lombardowego.

Dowód:

- uchwała, k. 44;

Pozwana była członkiem Kasy.

Dowód:

- deklaracja, k. 52

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Strony łączyła umowa pożyczki odnawialnej – udzielonej w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów zaoferowanych przede wszystkim przez powódkę. Taktyka procesowa pozwanej ograniczała się jedynie do zaprzeczania okolicznościom faktycznym, prawdziwości dokumentów przedłożonych przez powódkę lub do kwestionowania ich zgodności z prawem.

Przed wszystkim Sąd ustalił, że strony zawarły umowę o treści jak na k. 34 – 36. Nie budzi wątpliwości, że pozwana założyła swój podpis pod tą umową oraz oświadczyła, że wyjaśniono jej szereg okoliczności związanych z umową, jak i, że przed zawarciem umowy otrzymała formularz informacyjny na trwałym nośniku. Pozwana w swojej argumentacji przedstawionej w piśmie z dnia 30.10.2015 roku wskazała, że jedynie miała intencję do zawarcia umowy, niemniej jednak umowy nie zawarła. Pozwana jednak nie naprowadziła żadnego dowodu na tę okoliczność, chociażby dowód przesłuchania w charakterze strony. Pozwana była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaś Sąd mając na uwadze całokształt materiału dowodowego doszedł do wniosku, że nie ma konieczności przeprowadzenia takiego dowodu z urzędu. Nie został złożony wniosek o przeprowadzanie dowodu z zeznań osób podpisujących się w imieniu Kasy. Jeśli pozwana ograniczyła swoje stanowisko procesowe tylko do zaprzeczenia, Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie materiału dowodowego zaoferowanego przez strony.

Odnosząc się do twierdzenia, że pozwana nie akceptowała treści umowy na stronach 1-4, zapewne wywodząc, że nie znajduje się na nich jej parafta, to Sąd wskazuje, że przy założeniu, że pozwana podpisała się na stronie 5 umowy pozwala na twierdzenie, że zaakceptowała treść umowy w pozostałym zakresie. Pozwana nie zaoferowała żadnego dowodu na okoliczność, by zawierała w dniu 12 marca 2013 roku umowę z Kasą o innej treści. Przecież umowę zawarła, składając podpis, zaś treść umowy, wobec braku jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej pozwanej została ustalona na podstawie dowodów przedłożonych przez powódkę. Nie budzi też wątpliwości, że pozwana umowę wykonywała, bowiem doprowadzała do wykorzystania pożyczki, należy przyjąć, że akceptowała naliczanie oprocentowania i potrącanie go z kapitału zgromadzonego na rachunku rozliczeniowym; pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów, by w trakcie trwania umowy kwestionowała jej zawarcie, naliczanie oprocentowania. Gołosłowne są więc twierdzenia pozwanej, że zrezygnowała z zawarcia umowy, lecz podpisała „tylko” piątą stronę umowy.

Wskazać trzeba także, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Zgodnie zaś z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Pojęcia ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym (art. 232k.p.c.) i ciężaru dowodu w znaczeniu materialnym (art. 6 k.c.) są wprawdzie różne, ale pozostają w związku ze sobą, ponieważ na uznanie przez sąd twierdzeń stron za udowodnione wpływa treść informacji, jakie sąd uzyskuje na podstawie zebranych środków dowodowych. Przedstawianie środków dowodowych i uzasadnianie twierdzeń to jednak odmienne czynności. Dlatego ich utożsamianie nie jest zasadne. Art. 6 k.c. ma szerszy zakres, niż wynika to z samej jego treści. Przed wszczęciem

procesu wskazuje potencjalnym stronom, że wszczynając postępowanie przed sądem, będą musiały wywiązać się z ciężaru udowodnienia sformułowanych przez siebie twierdzeń i określa kierunek ich aktywności dowodowej. Artykuł 6 k.c. jest normą decyzyjną. Stanowi to jego zasadniczą funkcję, pozwalającą rozstrzygnąć proces merytorycznie oraz wskazać, po przeprowadzeniu dowodów, która strona ponosi skutki nieudowodnienia przedstawionych sądowi twierdzeń (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 22/07, Lex nr 319569; z dnia 7 maja 2004 r., III SK 32/04, Lex nr 440864).

Pełnomocnik pozwanej nie stawiał się na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 roku, choć był prawidłowo o terminie zawiadomiony. Pismo z dnia 24 listopada 2015 roku wpłynęło do Sądu po zamknięciu rozprawy i wydaniu wyroku. Z pisma tego zaś wynika, że pełnomocnik pozwanej otrzymał pismo pełnomocnika powódki z dnia 10.11. Sąd uznał, że nie jest konieczne zwracanie pisma w trybie art. 207 § 6 k.p.c., bowiem stanowi ono odniesienie się jedynie do okoliczności podniesionych przez poznaną w piśmie z dnia 30.10, zaś pozwana miała możliwość wypowiedzenia się co do pisma na rozprawie w dniu 24.11. Choć pismo pozwanej wpłynęło już po zamknięciu rozprawy, to jedynie odnieść się należy skrótowo, że samo zaprzeczenie okolicznościom faktycznym wskazywanym przez przeciwnika, czy zaprzeczenie prawdziwości dowodów, chociażby o charakterze prywatnym nie powoduje, że Sąd – zważywszy na okoliczności całej sprawy – winien ślepo odrzucać twierdzenia i dowody tej strony. W tym zakresie konieczne jest wykazanie się inicjatywą dowodową, chociażby w najmniejszym zakresie, czego pozwana zaniechała.

Odnosząc się do kwestii podstawy prawnej stwierdzić trzeba, że zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U nr 126, poz. 715 ze zm.) w wersji na dzień zawarcia umowy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę o kredyt odnawialny. W zakresie umów określonych w pkt 5, będących umowami o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym konsumenta, który jest spłacany przez konsumenta w terminie do trzech miesięcy lub na żądanie stosuje się art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 8-10, art. 17 ust. 2, 3 i 5, art. 19, art. 20, art. 25, art. 28, art. 29, art. 30 ust. 2, art. 31, art. 32, art. 38, art. 40, art. 44, art. 45 i art. 57.

Przepis art. 9. 1 ustawy kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki jest zobowiązany do dokonania oceny zdolności kredytowej konsumenta. Ocena zdolności kredytowej dokonywana jest na podstawie informacji uzyskanych od konsumenta lub na podstawie informacji pozyskanych z odpowiednich baz danych lub zbiorów danych kredytodawcy. Konsument jest zobowiązany do przedstawienia, na żądanie kredytodawcy, dokumentów i informacji niezbędnych do dokonania oceny zdolności kredytowej. Zgodnie z przepisem art. 17 i 19 ustawy kredytodawca lub pośrednik kredytowy przed zawarciem umowy o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, który jest spłacany przez konsumenta w terminie do trzech miesięcy jest zobowiązany podać konsumentowi, na trwałym nośniku:

- 1) dane określone w art. 13 ust. 1 pkt 1-5, 12, 18 i 20;
- 2) informację o warunkach i sposobie rozwiązania umowy o kredyt;
- 3) informację o opłatach stosowanych w czasie obowiązywania umowy oraz warunki ich zmiany.

Kredytodawca lub pośrednik kredytowy przed zawarciem umowy o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, który jest spłacany przez konsumenta na żądanie jest zobowiązany podać konsumentowi, na trwałym nośniku, dane, o których mowa w ust. 2, oraz informację o możliwości żądania w dowolnym momencie spłaty pełnej kwoty kredytu przez konsumenta. Przepisów ust. 1-4 nie stosuje się do sprzedawców i usługodawców, którzy działają w charakterze pośredników kredytowych w ramach działalności pomocniczej. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy może przekazać konsumentowi dane, o których mowa w art. 17 ust. 2-4 i art. 18 ust. 1, na formularzu informacyjnym

dotyczącym kredytu konsumenckiego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, którego wzór określa załącznik nr 2 do ustawy.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy kredytodawca lub pośrednik kredytowy przy ustalaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania uwzględnia:

1) całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, z wyłączeniem opłat z tytułu niewykonania swoich zobowiązań wynikających z umowy o kredyt oraz opłat innych niż cena nabycia towaru lub usługi, które konsument jest zobowiązany ponieść bez względu na sposób finansowania tego nabycia, oraz

2) koszty prowadzenia rachunku, z którego realizowane są spłaty, koszty przelewów i wpłat na ten rachunek, oraz inne koszty związane z tymi transakcjami, chyba że otwarcie rachunku nie jest obowiązkowe, a koszty rachunku zostały w sposób jasny, zrozumiały i widoczny podane w umowie o kredyt lub w innej umowie zawartej z konsumentem.

Jeżeli z postanowień umowy o kredyt wynika możliwość zmiany stopy oprocentowania kredytu i opłat uwzględnianych przy ustalaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, których nie można określić w chwili jej ustalenia - rzeczywistą roczną stopę oprocentowania ustala się w oparciu o założenie, że stopa oprocentowania kredytu i opłaty te pozostaną niezmienione przez cały czas obowiązywania umowy o kredyt. Sposób obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania określa załącznik nr 4 do ustawy. Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy przed zawarciem umowy o kredyt, pośrednik kredytowy jest zobowiązany przekazać konsumentowi, na trwałym nośniku, informacje, o których mowa w art. 7 ust. 4 i 5, oraz:

1) informację o wysokości ewentualnych kosztów czynności faktycznych lub prawnych związanych z przygotowaniem, oferowaniem, zawieraniem lub wykonywaniem umowy o kredyt, które pośrednik kredytowy otrzymuje od konsumenta;

2) informacje, czy pośrednik kredytowy otrzymuje wynagrodzenie od kredytodawcy.

Pośrednik kredytowy jest zobowiązany poinformować kredytodawcę o wysokości ewentualnych opłat pobranych od konsumenta w celu obliczenia przez kredytodawcę rocznej stopy oprocentowania.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy stanowi, że umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany niezwłocznie doręczyć umowę konsumentowi. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Art. 30 ust. 2 ustawy stanowi, że jeżeli zgodnie z postanowieniami umowy o kredyt, płatności dokonywane przez konsumenta nie są niezwłocznie zaliczane do spłaty całkowitej kwoty kredytu, ale są wykorzystywane do zgromadzenia kapitału przez okresy i na zasadach określonych w umowie o kredyt lub w umowie dodatkowej, umowa powinna zawierać jasne i zwięzłe stwierdzenie, że nie przewiduje gwarancji spłaty całkowitej kwoty kredytu wypłaconej na jej podstawie.

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy w czasie obowiązywania umowy o kredyt konsumencki w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym konsument otrzymuje, na trwałym nośniku, wyciąg z tego rachunku, który w szczególności zawiera:

1) wskazanie okresu objętego wyciągiem;

2) informację o saldzie z poprzedniego wyciągu z rachunku oraz jego datę;

3) kwoty i daty operacji dokonywanych na rachunku w okresie objętym wyciągiem;

4) informację o aktualnym saldzie;

5) stopę oprocentowania;

6) informację o wysokości pobranych opłat;

7) informację o kwocie minimalnej wymagalnej spłaty, o ile umowa ją przewiduje.

W przypadku zmiany wysokości stopy oprocentowania lub wysokości opłat w czasie obowiązywania umowy, o której mowa w ust. 1, konsument przed jej dokonaniem otrzymuje, na trwałym nośniku, informację o zmianie wysokości stopy oprocentowania lub wysokości opłat.

Informacja, o której mowa w ust. 2, określa termin zmiany stopy oprocentowania.

Strony mogą w umowie określić inny, niż wskazany w ust. 2, sposób informowania konsumenta o zmianie wysokości stopy oprocentowania kredytu konsumenckiego, jeżeli zgodnie z umową, o której mowa w ust. 1, wysokość stopy oprocentowania kredytu uzależniona jest od wysokości stopy referencyjnej

W przypadku zmiany całkowitej kwoty kredytu, w czasie obowiązywania umowy o kredyt konsumencki, konsument jest zobowiązany do przedstawienia, na żądanie kredytodawcy, dokumentów i informacji dotyczących jego aktualnej sytuacji finansowej. W przypadku znacznego zwiększenia całkowitej kwoty kredytu kredytodawca jest zobowiązany do przeprowadzenia ponownej oceny zdolności kredytowej konsumenta, zgodnie z art. 9 (art. 40 ustawy).

Zgodnie z przepisem art. 29 ust. 1 ustawy o Spółdzielczych (...) umowa pożyczki lub kredytu, niezależnie od wartości pożyczki lub kredytu, powinna być sporządzona w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Mając na uwadze przytoczone przepisy nie sposób uznać, że powódka w stosunkach z pozwaną wykonywała swoje uprawnienia w sposób sprzeczny z prawem.

Nie budzi wątpliwości, że w orzecznictwie wskazuje się, że prawidłowa wykładnia ustawy o kredycie konsumenckim prowadzi do wniosku, że obligatoryjne postanowienia (essentialia negotii) umowy o kredyt konsumencki, które zostały wymienione w tym przepisie, powinny być w umowie uzgodnione literalnie, wyraźnie, bezpośrednio i wyczerpująco, czego nie gwarantuje odesłanie w całości lub w części tych postanowień do informacji zawartych w abstrakcyjnych wzorcach umownych, regulaminach lub inaczej nazwanych ogólnych warunkach stosowanych przy zawieraniu umów kredytowych. Konsument ma prawo do przejrzystej, kompletnej i jednoznacznej informacji w sprawach mających istotne znaczenie dla zabezpieczenia jego interesu prawnego w warunkach globalizacji (masowości) obrotu prawnego i wielości ofert na rynku, które nie zawsze posługują się prawdziwymi i pełnymi informacjami i niekiedy wprowadzają w błąd lub w sposób ukryty godzą w indywidualny i zbiorowy interes konsumentów - /tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2006 r. III SK 7/06, OSNP 2007/13-14/207/.

Podkreślenia wymaga, że powódka domaga się zapłaty jedynie kapitału pożyczki oraz kosztów związanych z windykacją. Niemniej jednak od dnia zawarcia umowy pożyczki odnawialnej pozwana korzystała z tzw. debetu i powódka naliczała przysługujące jej umową oprocentowanie. W umowie pożyczki w punkcie 6 wskazano, że pożyczka oprocentowana jest według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd (...) wynoszącej w dniu zawarcia umowy 19 % w skali roku, przy czym zmiana oprocentowania pożyczki następuje raz na kwartał kalendarzowy, w przypadku obniżenia lub podwyższenia stopy procentowej kredytu lombardowego przez NBP O każdej zmianie oprocentowania Kasa informuje pożyczkobiorcę listem zwykłym lub pocztą elektroniczną. Maksymalna stopa procentowa nie może przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego

W umowie w pkt 22 umowy postanowiono nadto, że w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Roczna stopa procentowa dla należności przeterminowanych to 19 % i następuje zmiana do wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Z powyższego wynika, że odsetki kapitałowe wynoszą na chwilę zawarcia umowy 19% tj. odsetki maksymalne, przy czym Zarząd Kasy może zmienić ten wskaźnik, nie wyżej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, zaś

odsetki tzw. karne – za przekroczenie salda debetowego lub niespłacenie w terminie minimalnej kwoty spłaty wynoszą 19 procent przy czym jest to stopa zmienna i wynosi nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP

W ocenie Sądu postanowienia umowy pożyczki podają w sposób wystarczający informację o rocznej stopie oprocentowania oraz warunkach jej zmiany. Posłużenie się formułą „czterokrotności wysokości kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego” było wystarczające dla spełnienia wymogu wskazania stopy procentowej. Są to odsetki maksymalne, dopuszczone przez ustawodawcę w art. 359 k.c.

Co więcej, jak również wysokości kosztów ponoszonych w związku z niewykonaniem przez pozwaną zobowiązań wynikających z umowy, w tym opłat windykacyjnych z tytułu zawiadomień, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia umowy, monitów telefonicznych oraz kosztów czynności podjętych przez podmiot zewnętrzny w przypadku zlecenia podjęcia działań windykacji terenowej są określone w sposób nominalny, bez odwoływania się do innych dokumentów niedołączonych do umowy. Takie kwestie powinny być w umowie uzgodnione wyraźnie, wyczerpująco i bezpośrednio, a nie przez odesłanie do informacji zawartych we wzorcach umownych, regulaminach lub inaczej nazwanych ogólnych warunkach stosowanych przy zawieraniu umów kredytowych – (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2006r., sygn. II SK 7/06, lex).

Zauważyć trzeba, że wszelkie kwestie związane z relacjami stron w zakresie oprocentowania, czy opłat zostały wyczerpująco określone w umowie, bez konieczności odnoszenia się do regulaminu, w którym jest ta treść po prostu powtórzona.

Pozwana nie wyjaśniła, dlaczego uważa, że umowa sprowadza się lichwy i godzi w cele określone w art. 3 ustawy o (...). Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy celem kas jest gromadzenie środków pieniężnych wyłącznie swoich członków, udzielanie im pożyczek i kredytów, przeprowadzanie na ich zlecenie rozliczeń finansowych oraz pośredniczenie przy zawieraniu umów ubezpieczenia na zasadach określonych w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. Nr 124, poz. 1154, z późn. zm.). Trudno uznać, że zawierając umowę z pozwaną Kasa naruszyła powyższe zasady.

W ocenie Sądu postanowienia zawarte w umowie nie naruszają art. 385¹ k.c. Zgodnie z tym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Zapomina jednak pozwana, że nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przecież umowa pożyczki polega na tym, że dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pozwana wiedziała jaką ilość pieniędzy otrzymuje i jaką winna zwrócić. Odnośnie kosztów windykacyjnych Sad wskazuje, że choć nie stanowią one świadczenia głównego i nie zostały indywidualnie z pozwaną ustalone, to nie sposób ich wysokości zarzucić sprzeczność z dobrymi obyczajami, czy rażące naruszenie interesu konsumenta. Wskazać trzeba, że uznanie konkretnej klauzuli umownej za niedozwolone postanowienie umowne wymaga więc stwierdzenia łącznego wystąpienia obu przesłanek – „sprzeczności z dobrymi obyczajami” oraz „rażącego naruszenia interesów konsumenta” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 660/12, LEX nr 1408133). Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, będą uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami. Tak w szczególności kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy. Właśnie brak równowagi kontraktowej jest najczęściej wskazywanym przejawem naruszenia dobrych obyczajów drogą zastosowania określonych klauzul umownych. Dla uznania klauzuli za niedozwoloną, zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 k.c., poza kształtowaniem praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, musi ona rażąco naruszać jego interesy. Nie jest więc wystarczające ustalenie nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy (sprzeczność z dobrymi obyczajami), lecz konieczne jest stwierdzenie prawnie relewantnego znaczenia tej nierównowagi (rażące naruszenie interesów konsumenta). Należy uwzględnić nie tylko interesy o wymiarze ekonomicznym, ale inne, zasługujące na

ochronę dobra konsumenta, jak jego zdrowie, czas, dezorganizacja zajęć, prywatność, poczucie godności osobistej czy satysfakcja z zawarcia umowy o określonej treści.

Trudno uznać, że w związku z tym, że strony przewidując, że w sytuacji braku płatności, czyli zachowaniem sprzecznym z umową powódce będzie przysługiwać opłata za czynności windykacyjne, naliczenie opłat za te czynności będzie mogło być zakwalifikowane jako klauzulę niedozwoloną.

Nie można także zasadnie konstruować twierdzenia, że powódka próbuje obejść przepisy o odsetkach maksymalnych. Przecież jeśli powódka płaciłaby swoją należność nie byłoby podstawy do obciążenia jej opłatą. Zgodnie z przepisem art. 359 k.c. maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Takie też odsetki zostały przez strony ustalone (zaś co do odsetek kapitałowych nawet niższe, o ile zarząd Kasy tak postanowi w uchwale).

Jednocześnie wskazać trzeba, że (...) nie ma znaczenia przy ocenie, czy oprocentowanie przekracza odsetki maksymalne. (...) jest określone w ustawie o kredycie konsumenckim i oblicza się je w sposób tam wskazany o czym Sąd wskazał powyżej. Oprocentowanie to tylko odsetki, w tym odsetki kapitałowe, a nie sztucznie ustalona wartość (...) na podstawie regulacji ustawy o kredycie konsumenckim. Tym samym odsetki nie zostały określone w sposób lichwiarski, bowiem nie przekraczają maksymalnych odsetek.

Pozwana nie wyjaśniła, dlaczego uznaje ustalenie prowizji za pozostawienie do dyspozycji w kwocie 45 zł za dowolnej. Podpisując umowę zgodziła się na takie warunki, a zważyć trzeba, że 45 zł to tylko 1,5% kwoty udzielonej pożyczki.

Pozwana zaprzeczyła, że były wykonywane monity smsowe czy też windykacja terenowa. Niemniej jednak wskazać trzeba, że pozwana pozostawała w zwłoce z zapłatą należności wynikającej z umowy, tym samym powódka miała prawo prowadzić windykację. Faktycznie powódka nie przedłożyła bezpośrednich dowodów potwierdzających wykonanie czynności windykacyjnych w postaci wyłania SMS lub windykacji terenowej, jednak zważyć trzeba, że powódka zaoferowała dokumenty prywatne, z których takie czynności wynikają, m.in. wezwania do zapłaty, oświadczenie z dnia 3.06.2015 k. 83, wyciąg z systemu, k. 72 – 82. Fakt, że pozwana pozostawała z opóźnieniem oraz treść tych dokumentów uzasadnia twierdzenie, że powoda wykonywała czynności windykacyjne oraz, że przysługuje jej roszczenie o zapłatę kwoty 369,90 zł.

Nie jest uzasadnione twierdzenie, że wezwania do zapłaty były niezasadne. Kwoty przedstawione w raporcie spłaty i rozliczeniu wysokości nie są prawdziwe. Kwoty wskazane tam są inne niż w wezwaniach do zapłaty i z niczego nie wynikają. W ocenie Sądu gołosłowny jest zarzut w tym zakresie, bowiem dokumentacja wiązana z rachunkiem i wskazane tam zadłużenie (np. wyciąg miesięczny) są tożsame z tymi wskazanymi w wezwaniach do zapłaty. Pozwana nie wskazała, gdzie widzi ową niezgodność. Reasumując, Sąd ustalił, że powódka w związku z opóźnieniem pozwanej w płatności 4.02.2014r. wysłała do pozwanej SMS z ponagleniem, ponownie wysłano go w sierpniu 2014 roku. Pisma z wezwaniem do zapłaty powódka wysłała pozwanej w dniu 14.05, 16.06, 1.07, 14.08, 14.11, 1.12. Do września 2014 roku opłaty za czynności windykacyjne były rozliczane w rachunku rozliczeniowym, bowiem na rachunku pozostawał jeszcze limit debetowy. Następnie 6.11.2014 roku wykonano monit telefoniczny, 11.12 windykację terenową.

Pozwana wskazała, że powódka nie zawarła umowy i nie mogła jej wypowiedzieć z uwagi na rzekomo działających w jej imieniu. Nie budzi wątpliwości, że umowa została zawarta, zaś została rozwiązana w trybie określonym w umowie i regulaminie. T. T. posiada pełnomocnictwo do wypowiedzania umów pożyczki udzielone przez osoby uprawnione do reprezentacji. Wypowiedzenie zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty.

Podkreślenia wymaga, że w niniejszym stanie faktycznym nie sposób uznać, że ewentualną konsekwencją niezastosowania się przez pożyczkodawcę do nałożonych na niego obowiązków informacyjnych jest modyfikacja dotychczasowego stosunku prawnego łączącego strony - poprzez przekształcenie się z mocy prawa umowy w tzw. kredyt gratisowy. Jak bowiem wynika z treści umowy pozwana oświadczyła, że zostało jej wyjaśnione, jakie są koszty umowy pożyczki, ryzyko zmiany stopy procentowej i możliwości zmiany całkowitego kosztu kredytu w przypadku

zmiany tej stopy zasadach i terminach spłaty pożyczki oraz skutkach braku płatności, a także pozwana oświadczył, że otrzymała formularz informacyjny na trwałym nośniku, nadto pozwana oświadczyła, że przed zawarciem umowy pozwana otrzymała formularz informacyjny.

Sama pozwana przyznała, że podpis na stronie 5 umowy stanowi jej podpis, zaś argumentacja, że ów podpis stanowi jedynie zgodę na przetwarzanie jej danych osobowych jest niewiarygodna; nie wyjaśniła w ogóle swojego toku myślenia w tym zakresie. Trudno w okolicznościach sprawy stwierdzić, że podpis na 5 stronie umowy pozwana złożyła tylko w zakresie zgody na przetwarzanie danych osobowych. Cofnięcie zgody na przetwarzanie danych osobowych nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy.

Pozwana nie wyjaśniła na jakiej podstawie, w jej ocenie korzystała z limitu wyznaczonego pożyczką, bowiem jeśli nie ma podstawie umowy pożyczki, to winna wskazać na jakiej podstawie. Osoba dorosła powinna ustalić te kwestię przed rozpoczęciem zadłużania się, a przecież stan zadłużania się i spłat trwał ponad roku.

Reasumując, nie jest prawidłowe zapatrywanie pełnomocnika pozwanej, że samo zaprzeczenie okoliczności faktycznej podniesionej przez stronę przeciwną jest wystarczające do obalenia tej okoliczność. Odnosząc się do okoliczności faktycznych i zarazem dowodów podanych na uzasadnienie pozwu, a zaprzeczonych przez pozwaną Sąd wskazuje, że nie zostały one w żaden sposób skutecznie zakwestionowane przez pozwaną. Wszystkie opłaty zostały ustalone w umowie, więc nie ma znaczenia czy tabela prowizji i opłat została doręczona czy nie. Skutecznie dokonano wypowiedzenia od umowy, czynności windykacyjnych. Ocena stosunku prawnego łączącego strony nie dała podstaw do uznania, że jakies zapisy umowy są dotknięte wada nieważności, czy nieskuteczności.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji.

Zgodnie z treścią art. art. 98 § 1 i 3 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwana przegrała sprawę w całości i winna zwrócić powódce kwotę 600 złotych tytułem kosztów zastępstw procesowego oraz 46 złotych uiszczonej opłaty sądowej odm pozwu, jak także 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron
3. Akta z pismem lub za 30 dni.